

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711446048/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Thi begge saae paa hele Jorden
Altene Kærlighed og sig.

Ja Kærlighed! Naturens Biv!
Du erigvndige den samne!
Du var den Ild, hvis lyse Flamme
Antændte Millioner Liv!
Dig var det, som af Jintets Døde
Vor Verdens Under kaldte frem!
Dig er det, som igjen de Døde
Dil kalde til et bedre Hiem!
Dig er det, som vor Jord tilbeder,
Og elsker, under Navn af Gud,
Hvis Skaberild ei sluffes ud
Af Millioner Evigheder!
O! Held os, at og Støvet fik
En Gnist af din tilbedte Lue!
At i din Helligdom vort Blik,
Opklart af demte, dig kan ssee,
Og spore her ved din Magie,
Hvad Evigheden Engle viser:
Kundt om vort Dre Harmonie,
Kundt om vort Die Paradieser!

I rolig Dølyst svunde hen
De nydte, deelte, blide Dage;
Hver Nat kom Drøm om Fryd igjen;
Hver Dag kom vaagen Lyft tilbage.
Ustyldigheden aldrig neeg
fra deres Side; Lunas Smile
Dem loffede til deres Eeg --
Uhaared af Cupidos Pile,
De smagte, hvad Fornuft og Dyd
Dem hemmeligen ei forbøde;

Og Driket om en større Fryd
forzigtig ikke den, de nøde.

Saa var for hinc første To
Den Himmel, Kierlighed dem skabte,
for Nøisomhedens stille Roe
I graadig Eyst til meer sig tabte:
Saa høres Kilden klar og frie
fra Vældet født og sagte fule,
for Bælle styrte sig deri,
Og lære den, som flod af bruse.
Kort, paa den hele vide Jord,
I alle dens adspredte Steder,
fra Vest til Øst, fra Syd til Nord,
Hvor Lykken sine Skatte spreder —
fra der, hvor Overflod den Kunst,
At drille hele Landstrøg, lærer,
Hvor, for at mætte sig, omfoust
En Skof af Brødre hver fortærer,
Til der, hvor nøgne Vilbes flok
I femten Vintre leve glade
Af det, som paa japaniske fæde
Til hins Souper blev ikke nok —
Der ingen Diis, var ingen Nar,
Der ingen Sultar, eller Slave,
Trods Klogstabs eller Dumheds Gave,
Saa lykkelig som dette Par.

Men af! i Glædens Slumner spagt
Til Tidens Flugt vi Mærke lægge.
Klædt i en Maadags korte Dragt,
En Sommer sneg sig bort for begge,
for Synet af dens blege Eieg,
Paa de med Sneen bestræede Høie,
Trat Sløret fra det drukne Die,